

slaas overført til Kommunerne, til disse, *enten*, at hvad der maatte blive til Rest, efter at Kriselovens Tilskud var afholdt, overførtes til Kommunerne, *eller*, hvis de to Medlemmer fastholdt, at der skulde overføres 18 Mill. Kr., da at forhøje Formueskatten saa meget, at der blev Penge nok baade til Tilskuddene og til de 18 Mill. Kr. Ingen af Forslagene kunde modtages af de to Medlemmer.

Da enhver betydende Imødekommen fra Socialdemokratiets Side saaledes er blevet afslaaet ikke alene fra Venstre og det konservative Folkeparti, men ogsaa fra det radikale Venstre, har Mindretallet ikke fundet Anledning til at fastholde sine Underændringsforslag og indstiller derfor Regeringsforslaget til Vedtagelse med de under Nr. 8, 19, 22, 23, 28, 29 og 30 angivne Ændringer, som Regeringen har tiltraadt.

Et *andet Mindretal* (Brorsen, J. C. A. Larsen, Himmelstrup og Slebsager) er af den Opfattelse, at det foreliggende Forslag som Helhed er uegnet til at hjælpe over den nuværende økonomiske Krise, og kan ikke tiltræde de Hovedsynspunkter, der ligger til Grund for Lovforslaget. Som Følge deraf maa Mindretallet tage Afstand fra Forslagets væsentligste Bestemmelser.

Efter Mindretallets Opfattelse har Staten i Øjeblikket kun *et* at gøre, nemlig at gaa i Spidsen med Gennemførelsen af Deflationen, at faa nedsat de offentlige Udgifter, Skatter og Takster, saa de bringes i Overensstemmelse med den Forøgelse af Kronens Værdi, der har fundet Sted. Derigennem bidrager man til at bane Vej for sunde Forhold i Erhvervslivet, hvorved Virksomhederne igen kan komme i Drift, og kun derigennem er der Mulighed for at faa afhjulpet den Arbejdsløshed, der er en af Deflationens værste Følger.

Ved at gennemføre det Tilskudsprincip, der er et af Lovforslagets Hovedpunkter, stiller man sig imidlertid hindrende i Vejen for, at Deflationen kan trænge igennem i Erhvervslivet. Man søger at tage Byrderne fra dette og lægge dem over paa Staten, der i Forvejen er alt for haardt belastet, i

Stedet for at man burde medvirke til Deflationens Gennemførelse saavel i Staten som i Erhvervslivet.

At dette er Tilfældet, fremgaar med stor Klarhed af den Besvarelse, som Erhvervsministeriet har givet paa nogle af Udvalget stillede Spørgsmaal. Det hedder her paa Pag. 3:

„Tilskud indenfor de i Paragraffen angivne Rammer er skønnet sædvanlig at kunne opveje den Forøgelse af Produktionsomkostningerne, som Kronestigningen har medført, saaledes at Virksomheder, der som danske Eksportindustrier gennemgaaende maa antages at være paa Højde med Tidens Krav, herigennem faar Mulighed for i væsentlig Grad at øge deres Beskæftigelse.“

Herigennem erkendes det aabent fra Ministeriets Side, at Virkningen af Tilskudsprincippet Gennemførelse vil være den, at Produktionsomkostningerne indenfor de omtalte Eksportindustrier holdes oppe ved, at der ydes disse i Tilskud netop den Forøgelse af Produktionsomkostningerne, som Kronestigningen har medført. Men ved at holde Produktionsomkostningerne oppe indenfor disse Industrier stiller man sig hindrende i Vejen for en Nedsættelse af Produktionsomkostningerne indenfor andre Erhverv. Det er Mindretallets Opfattelse, at kun gennem en Nedsættelse netop af disse Omkostninger indenfor Erhvervslivet, svarende til Forøgelsen af Kroneværdien, kan dette igen komme til at arbejde paa et sundt Grundlag, og kun derigennem kan vore Eksportindustrier igen blive konkurrencedygtige overfor Ulandet.

Hertil kommer, at Tilskudsordningen efter Mindretallets Syn paa Forholdene ikke i Praksis kan gennemføres paa en saadan Maade, at ikke de mindre vellede Virksomheder derigennem begunstiges paa de vellede Beskostning, og man skal her henviser til Industriraadets Bemærkninger om, at „Erfaringerne ved den gældende Laaneordning har vist Umuligheden af i større Omfang at anvende Tilskud“, hvorfor Raadet ogsaa meget bestemt fraraader